

Předsezónní 2024

aneb

... i v únoru je pěkně...

Předsezónní

3.2.2024

Několik slov úvodem

Jsem unaven. Velmi unaven. Vnitřně unaven. V práci mi zrušili moje oddělení, které jsem dával dohromady pět let. A teď, když už je všechno vychytané a běží téměř samo je tu náhlý konec. Asi někomu vadilo, že něco funguje. Teď po 34 letech provozu, z toho pět let mých, ukončuju činnost. Samozřejmě za plného provozu a s 30% podstavem lidských zdrojů. Od zrušení skladů a předání materiálu, přes předávání vyhrazených zařízení, po likvidaci dílny a samozřejmě moji kanceláře.

A doma? Nenápadně se na mě převedly všechny odpolední a večerní činnosti Mladého pána, a to od her, které ho mají zabavit, přes cvičení logopedie, večerní podávání stravy, koupání po zahánění divé zvěře do ohrad.

Pokračuju v dokončování rekonstrukce bytu v Bratislavě po telefonu i osobně, a nejhůř - snažím se udržet běžný provoz nemovitosti v Choňšiši, v čemž mi rozhodně nepomáhá Matinka, která i nadále chytráčí a odmítá pro běžný život používat jakoukoliv techniku, včetně telefonu, kterou prohlašuje za zbytečné, nefungující krámy. Teď aktuálně vychytráčila, že přejde z dodavatele elektřiny Eon, protože je drahý a prý podvádí, k ČEZu, který je prý výrazně lepší. Na to konto nezaplátala Eonu nějaké zálohy, s ČEZem nemá smlouvu, ale cosi jim platí, a výsledek se dostavil. Včera ji Eon sebral elektroměr. Což je u baráku, který je výhradně na elektřiku fatální.

Všechno je to velmi vysilující. Což se odráží na nedostatku času, síly a fantazie na rozeběhnutí další sezóny Hells. Proto jsem požádal o pomoc Standu a Lenku, svolal schůzi do hospody a na jejím konci bylo to zásadní. Rozpis výprav a směřování této sezóny. S těmito údaji už se dá pracovat a tak po chvilkách se mi to podařilo sestavit a postavit, případně upravit neprojeté trasy a základ je hotov. Ještě se postarat o web a sezóna může začít.

Jako jeden z bodů schůze bylo znovu podat inzeráty hledající nové partáky. A přestože to nikdy pořádně nevyšlo, podařilo se Standovi ulovit dušičku. Jmenuje se Jirka.

Sobota 3.února, 6 hodin ráno.

Budík. Teda tohle je nelidský. Místo ještě aspoň dvou hodin spánku vstávám a to jenom proto, že se jedu projet na kole. Říkám pořád, že by se blázni měli internovat, pokud možno někde daleko od civilizace. Na druhou stranu jsem zvědavý, co výjezd přinese. Odřekla Lenka, prý kvůli rýmičce, ale kromě Standy má vyjet i nová dušička Jirka.

Takže body ranních činností, jak jdou za sebou, a nic zapomenout. Pořád ještě napůl spím, tak musím dávat bacha. Vstát, uchopit včera utvořenou hromádku oblečení a malé techniky, po tmě a v tichosti přesun do obývacího, zavření všech dveří kvůli hluku, který budu tropit, obléknout, připravit a pozřít snídani, připravit záložní potravu na cestu, uvařit jízdní vysokooktanový čaj, uchopit malou techniku a další propriety, odnést je ke kolu, umístit do redukované verze brašen, všechno přezkontrolovat a vyrazit směr Hlavní nádraží. Všechny tyto body se podařilo dodržet a splnit. Až na kontrolu techniky před výjezdem. Teprve při pokusu o zapnutí tachometru za účelem sezónního vynulování jsem zjistil, že v něm došla baterka. No, hezky to začíná. Ale při úplně první jednodenní výpravě to nebude problém. Sběr dat zajistí Standa, nebo Jirka.

Konečně odjezd. Je 6:50. První metry vedou do brutálního kostkovaného kopce od nás na Moskevskou. Ale co to? Jede se mi dobře a ani nevyvíjím nějaké extra úsilí. I Moskevská nahoru je nad očekávání v pohodě. Odbočka do Francouzské a nejnhusnější kopec. A zase jsem překvapen, jak to jde dobře. Odbočka do Budečské, to už je vrchol

kopce a až k nádraží sjezd. V této části by nemělo nastat žádné překvapení. Ale nastalo. Na rohu Budečské a Vinohradské jsou semaforey s registrační smyčkou. A ta podle všeho nefunguje. Jak se to pozná? K semaforu jsem přijel první, dal si záležet abych smyčku přešel a zastavil. Krátce na to za mnou zastavilo auto a také chtělo odbočit. Obvykle se do cca 20ti sekund semafor probudí a pustí vedlejší směry. 3 minuty a nic. Čas sleduji na nárožních hodinách. Mezi tím za námi zastavila další dvě auta. Pořád nic. Mám sice dost času, ale kořeny zde zapustit nehodlám. Najel jsem na chodník, přešel k přechodu přes Vinohradskou a zmáčkl tlačítko pro chodce. A protože kam oko dohlédlo byla Vinohradská prázdná, rozjel jsem se. A už to mastím dolů k Muzeu. A na semaforech mě dojela všechna auta, která sem chtěla odbočit. Tedy se mi povedlo zaseklé semaforey rozhybat.

Odbočka do Legerovy a volný sjezd až na odbočku k nádraží a dál dolů na podzemní štafl taxi. A jsem v hale. Proti očekávání zde není dav tak obrovský jako jindy. Přicházím na místo srazu a jsem tu sám. Do času srazu zbývá 5 minut. A protože nejede Lenka, a Standa pozdě nechodí, lze očekávat, že se brzy objeví. A ano, v čase srazu +1 minuta přišel. Mám z toho velikou radost. Přivítali jsme se, prohodili pár slov, a hle tunelem přichází človiček a vleče kolo. To bude Jirka. Nikoho, kromě nás by nenapadlo tady blbnout takhle brzo ráno. Navíc v sobotu. Jen jsme se stihli představit, naskočil na tabuli údaj o nástupišti. Tak jdeme na to.

A jsme tu. Nástupišť 7 sever. Všechno se zdá být v pořádku. Až na jednu maličkost. Trať Praha - Mladá Boleslav obsluhuje ARRIVA. Několikrát jsem to v jízdním řádu ověřoval a koupil si u této společnosti jízdenku. Ale tenhle vlak nemá barvy a poznávací znaky ARRIVA. Ale čas je správně, nástupišť také...

Nastoupili jsme, kola umístili nastojato pod háky a šli si sednout. Pořád jsem nějak nejistý. Očekával jsem Arriváckou pantografovou soupravu, ale tohle jsou normální vagóny. Ale na druhou stranu jsou pěkně odrbané, a jak známo Arriva nakupuje šrot a staví jej znovu na koleje.

Mezi tím jsme si povídali, a hlavně zpovídali Jirku. A mně se líbí. Podle toho, co říká strčil na kole nos taky kdekam, vyspal se v mnoha loužích, zažil spalující vedra a jeho kolo je značně jeté, ale dobře udržované.

Rozjeli jsme se a přišla průvodčí. Jirka až do nasednutí do vlaku neměl jízdenku, ale zručně vytasil mobil a velmi rychle ji zakoupil. Průvodčí mu ji zkontrolovala a dožadovala se peněz za kolo. Jirka vyndal peněženku a významně s ní poklepal o koleno. Průvodčí zamachovala s mašinkou a vylezl z ní lístek. Pak proběhla transakce v hotovosti.

Dalšího zkontrolovala Standu. Na něj nic nenašla. Pak přešla ke mně a naskenovala QR kód na moji papírové jízdence. A nic. Další pokus. Zase nic. Pak jízdenku natočila ke světlu a řekla, že tohle je jízdenka na Arrivu, kdežto my se nacházíme ve vlakové soupravě ČD. A co teď s tím? Prý si mám na další stanici vystoupit a počkat na Arrivu. Pak se znovu zadívala na jízdenku a dodala, že mi to nebude nic platné, protože Arriví spoj už odjel a další jede za hodinu. Pak se zeptala, jestli mám Lítačku. Po kladné odpovědi řekla, ať si ji připravím a odešla. Hmm, další nesrovnalost hned při výjezdu. Chvilí jsme rozebírali, co se mi to stalo, ale nedošli jsme k výsledku. Zato přišla průvodčí, mašinkou olízla moji Lítačku, zamachovala cosi na klávesnici, vyjel lístek a kartou jsem dorovnal jízdné, včetně kolného. A vyšlo to levněji než celá Arriva. Bohužel finance do Arrivy vložené jsou pryč. No, za blbost se platí...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)
Praha	0	0	0	0	5

Z bagáže jsem vylovil přípravy, abych se podíval, kde bude nejbližší atrakce. A hlavně,

aby mi to místo ostatní připomněli až budeme projíždět kolem.

První zastávkou bude zámek v Chlumině. Na obrázku vypadá velmi pěkně, ale dohodli jsme se, že si o něm přečteme až u něj. Přípravy jsem zase uklidil a dál jsme si povídali a Jirka vyprávěl.

Neratovice sídliště. To není výkřik do tmy, ale název železniční zastávky. Pro nás je důležitý v tom, že příští stanici vystupujeme. Obléklí jsme se, došli ke kolům a připravili je na rychlý manévr vystupování.

Neratovice. Jsme tu. Teda prachšakra, zapomněl jsem, že tady je železniční středověk a nástupiště je hliněné, hluboko pod schůdky vagónu. No to se skvěle vystupuje. Ale relativně v klidu jsme to dali. Urychleně jsme se odklidili k nádražní budově a začali s nastrojováním k jízdě.

Uprostřed činnosti jsem dospěl k názoru, že teď je ten pravý okamžik k obrazovému záznamu. Jo, byl. Ale technika svou naprostou nečinností mi dala na srozuměnou, že z toho nic nebude. Aha, vypínač je v poloze ON. No krucinál! Jasně. Poslední měl foťák v ruce Mladý pán. Je vidět, že jsem opravdu hodně unaven, protože tohle je druhá hrubá chyba učiněná před prvním sezónním výjezdem.

Požádal jsem tedy Jirku, zda by nemohl být fotografem výpravy. Já mám telefon zabudovaný v palubě a slouží výhradně k navigaci, Standa má telefon mocně přišněrovaný k držáku a slouží jako sběrna dat a jediný opravdu mobilní telefon má Jirka.

Tak, a to by stačilo, a už ať jedeme.

Opouštíme nádraží a první metry této sezóny jsou po rovině a po asfaltu. Je relativně teplo, jede se dobře. Bohužel jedeme dost dlouho po hlavní. Jen jsme opustili Neratovice, pustil se do nás protivítr. Nijak extrémní, ale otravuje to. Navíc jde v malých poryvech. Na silnici je to nepříjemné, ale skousnutelné. Jenomže my jsme odbočili do terénu. Tady je takové skorosucho. Většina polní cesty je vysušená větrem, ale v bývalých kalužích je vlhké mazlavé bahno, které klouže. Na druhou stranu vysvitlo slunce. Máme neuvěřitelnou kliku.

A jsme zase na silnici. Jmenuje se to tu Obrůství. Mají tady zámek a památník Bedřicha Smetany. To si necháme na jindy. Teď jedeme dál. Vítr zesílil a už se nejede dobře. Silnice vede po rovině rovinatou krajinou. Proti větru se není kam schovat, výhledy do okolí veškeré žádné. Až k obzoru rovina se zimní bezsněhovou tematikou. Ale pozor, míjíme ceduli a na ní je napsáno Chlumín. Jo, tady je první dnešní atrakce.

Projíždíme podél málo udržovaných hospodářských budov a zanedbaných zadních traktů zámku. Zastavujeme u průčelí. No, ten teda vypadá! Ale žijeme v době fotografických iluzí. Takovej Photoshop umí divy (teprve po dojezdu jsem náhodně

zabloudil na vlákno AI (umělé inteligence) a zjistil, že se zde dají obrázky upravovat daleko snáze a rychleji než v Photoshopu a co víc, dají se generovat úplně nové), tak co jsme čekali.

Obrázek na internetu

Přečetli jsme si o něm v přípravách a je to jasné. Ani majitelům se tu nelíbilo, a tak ze zámku udělali školu. A ta tu fungovala od roku 1802 do první světové války. A to se na budově podepsalo. Vypadá jako kříženec školy a úřadu. Horší je jeho vnější zchátralost. I to má důvod. Je v něm depozitář UMPRUM.

Reál...

Takže je jasné, že údržba a opravy jsou zde sprostá slova.

Dig.

Na fotce takřka výstavní budova, ale v realu nepěkná stavba s opadanou omítkou. Okolo ní jsme projížděli na kolech s Lenkou v listopadu 2022 a ani jsem si této stavby nevšiml. Taký nebylo proč a ani ngni bych si ji nevšiml, nebýt připraveného programu. Sar.

Tak jo, popojedem. Terén, ani počasí se nezměnilo, a tak jedeme zvolna k dalším

zajímavostem. Ty jsou umístěny v areálu Veltruského zámku. Odtud je to necelých 10 kilometrů. A tak jedeme, když to jde, povídáme si a kocháme se větrnou plackou. A to tak dlouho, až mě upoutala kruhová stavba v polích. Bezpochyby jde o sakrální stavbu. Zdá se mi být zajímavá, a tak jen co jsme v Hostině u Vojkovic k ní našli odbočku, vydali jsme se tam.

Příjezdová cesta alejí je velkolepá. Jako u většiny těchto staveb. A co víc, kruhovitost se zdá být průhledná. Je to efekt, který způsobuje velký průhled z obou stran objektu. Působí to vskutku impozantně. A uvažuji, jak to asi brali nevzdělání rolníci, kteří byli ovládáni církví.

Pro ně to muselo být posvátné.

Zastavujeme před vjezdem a parkujeme kola. Ano, je to kostelík a okolo sebe má hřbitov. Dávni stavitelé dobře věděli jak ohromit církevní ovečky. Mě spíš bere tvar. Je to kulaté. Ale rotunda to není. Chybí tomu románský sloh. A je to zanedbané. Hlavní vchod ještě jakž takž, ale vchod do sakristie je uzavřen a zdá se, že nemá daleko ke zhroucení.

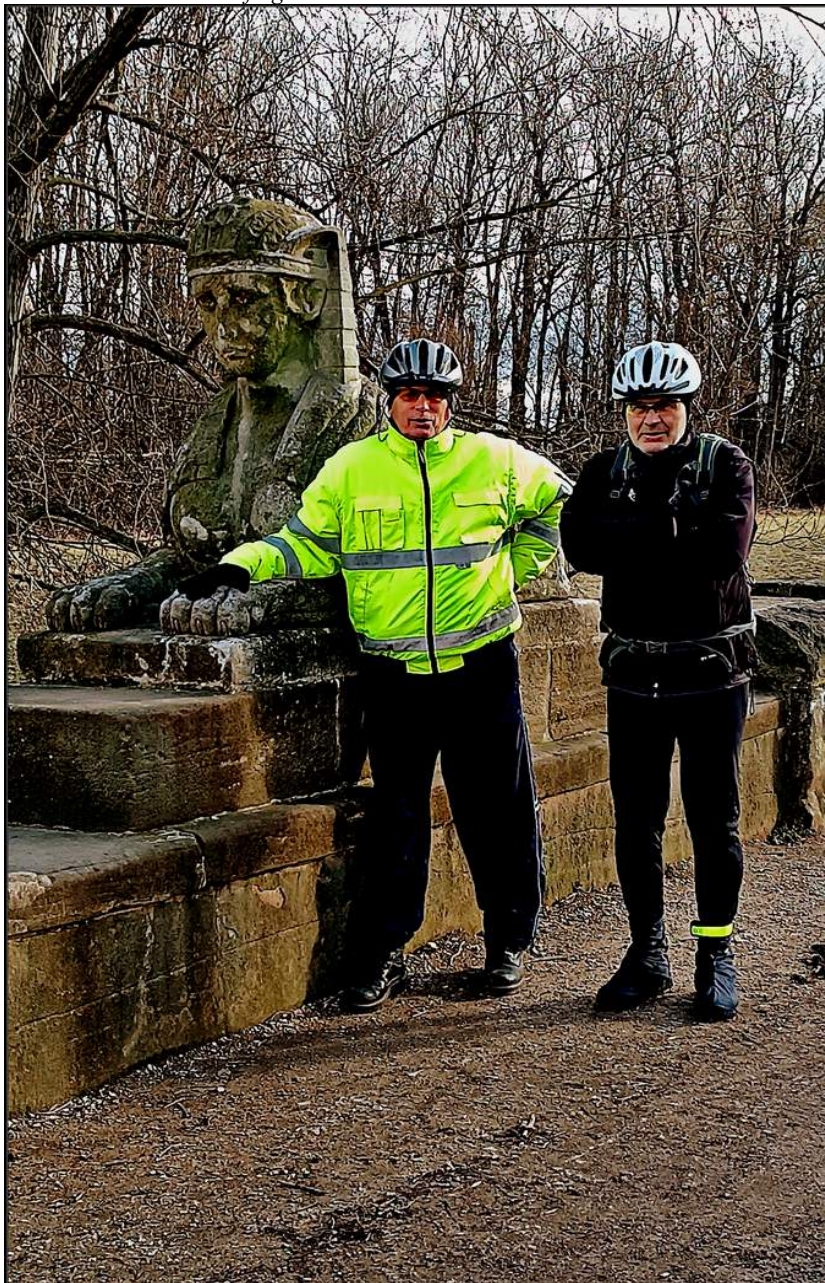
Celé jsme jim to obešli, pochválili pěkné a zkritizovali poničené a zase na cestu. Nejblíže zachytím bod je podjezd pod dálnicí. K němu se však dostaneme terénem. Je to nejkratší a neotravuji tu auta. Co se povrchu týká, je stejný jako předešlá terénní vložka, akorát je tu víc vody a zabahněné jsou koleje po nějakých pneumatikách. Jedu jako druhý. V jednom místě jsem chybně zmanévroval, uklouzlo mi to a musel jsem zastavit. V to okamžik mě předjel Standa a pohybuje se kus přede mnou. Kousek za mnou bez větších obtíží jede Jirka. Čas od času ho kontrolovuji v zrcátku. Projel jsem místem, kde to klouzalo o něco více, a tak se plně soustředím na řízení a manévrování. Najednou jsem za sebou uslyšel prudké heknutí. Kontrola zrcátkem ukázala, že prostor za mnou je prázdný. Cože? Jirka umí mizet? O tom se nezmínil. To bych se měl také naučit. Aha, tak ne. Změna úhlu pohledu do zrcátka a vše je jasné. Jirka se sbírá ze země. Zastavil jsem a otázel se na potřebu pomoci. Prý není třeba. Nic se nestalo, jen se trochu zamazal. No, trochu je relativní...

Podjeli jsme podjezd a ocitli se na silnici. A protože tam byl takový vyhoup a mně se podařilo velmi dobře zmanévrovat, jsem nahoře nejen bez námahy, ale také rychle. Ostatním to chvilku trvalo, a tak jedu pomalu u kraje a čekám.

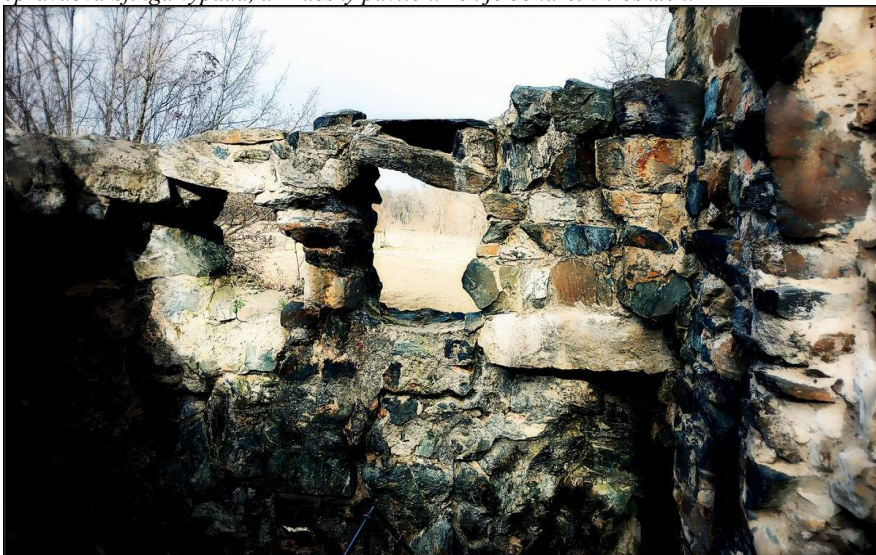
Á, už jsou tady. Tak zase dáme přejezdovou rychlost. Než jsem to domyslel a učinil jakýkoliv pokus o provedení, nepříjemně se mi smeklo přední kolo. A znovu. Cože? Tady na asfaltu? Co je to za blbost. Ledaže... Ne! To nechci! Ale je to tak. Tlak v přední pneumatice je pryč. Hmm, zase já... No nic. Kousek od nás je zatáčka a mimo silnici lavička. A hned vedle domov seniorů. Že by to měl být nějaký náznak? Sesedl jsem a kolo dosmýkal k

lavičce. Teda to se mi do toho nechce. Naštěstí máme řízu času, tak nemusím spěchat. A opravdu si dávám na čas. Všichni při tom sedíme na lavičce, povídáme a vyprávíme si, usobáváme teplé, vysokooktanové nápoje a v podstatě je dobře.

Asi za půl hodiny můžeme zase jet. Ne daleko. Hned za domovem seniorů je odbočka a na ní hned dvě atrakce. Sfinga.

Jde o volnou představu umělce, žijícího zhruba před sto padesáti lety, jak asi opravdová Sfinga vypadá, a Arabský pavilon. Ten je bohužel v troskách.

Nicméně zajímavý je. Obdivuhodné je především podzemní přístaviště.

Podle příprav se tady konávaly vyhlídkové plavby pro panstvo a tady byla jedna ze zastávek. Muselo to být krásné.

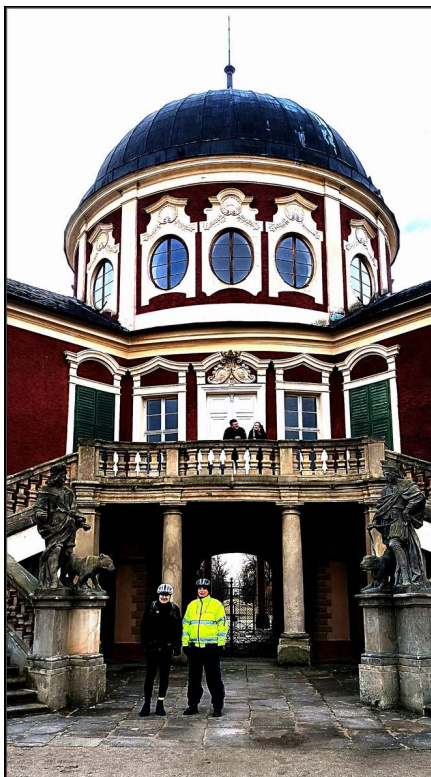

Prolezli jsme to a jedeme k zámku. Dovnitř nechcem. Ani by to nešlo. Je zavřeno.

Ale přípravy jsme si přečetli. Dozvěděli jsme se, že to tu postavili a dlouho sloužilo jako letní mejdanoviště. Další osudy tak veselé nebyly, ale tak to chodí.

Tak jo, pěkné, ale je poledne, chtělo by to něco teplého do žaludku. Jsme ve městě a neměl by to být problém. Nebyl. Trasu jsem postavil tak, že vede přímo kolem jednoho podniku. Akorát je škoda, že je to jen pivnice. Zamanévrovali jsme tam, zaparkovali a ze silnice jsem zvedl černý dámský, pěkně vypadající nepoškozený kožíšek. Podle velikosti typuju, že jej někdo svlékl asi tak 14ti až 16ti leté slečně. Proč ho zde pohodil, těžko říct. Položil jsem ho na stojan vedle našich kol. Jdeme dovnitř. Je tu teplo a u štamgastského stolu se kouří. Dnes nevidaná věc. Ale nikoho to nepohoršuje. Zalezli jsme za zástěnu a dali si pivo. Ano, to je to teplé, co jsem

chtěl do žaludku. Sedíme v teple a zase si povídáme. Je to velmi příjemné.

Dopil jsem a zeptal se servírky kam na jídlo. Řekla že asi 200 metrů rovně a tam je sídlištní nízká budova a v ní hospoda. Tak jo, přesuneme se tam. Venku na stojan na kola mezi tím někdo umístil sportovní prošívané kalhoty. Nepoškozené a vypadají pánsky. Že by protikus? Teda tady se musely dít věci.

Dojeli jsme k doporučenému lokálu. Tady je lidí víc a opravdu tady vařej. Tak si něco vyberem.

Jídla standardní jako všude, ale nějak nerozumím číslům za položkami. Nedokážu vstříbat, že za všemi jídly je cifra 129,- a za dvanáctkou Plzeň 44,-.

RESTAURACE PIVNÍ BAR

Sobota + neděle 03.- 04.2. 2024

DENNÍ MENU

Polévky

Čočková , Zelná

35,- Kč

Hlavní chod

150 g Rozlitáný ptáček , HK

129,- Kč

150 g Segedínský guláš , HK

129,- Kč

150 g Králík na smetaně , HK

129,- Kč

150 g Máslový řízek,vařený brambor,tatarka

129,- Kč

150 g Vepřový savojský řízek,vařený brambor , hranolky,citron,tatarka

129,- Kč

150 g Vepřový špíz,vařený brambor,gril. zelenina

129,-Kč

150 g Maso dvou barev, rýže,hranolky

129,-Kč

150 g Selská bašta,zelí, BK

129,- Kč

150 g Gurmánské žampiony,vařený brambor,tatarka

129,-Kč

JÍDLA NA OBJEDNÁVKU

PŘIPRAVUJEME

150 g Smažený kuřecí řízek

129,-Kč

150 g Savojský vepřový řízek

129,-Kč

150 g Smažený sýr, tatarská omáčka

119,-Kč

200 g Šopský salát

69,-Kč

150 g Variace salátu, kuřecí prso, parmazán, česnekový dip

129,-Kč

Tatarská Omáčka

12,-Kč

Kečup

12,-Kč

PIVA NA ČEPU

0,5 l Krušovice jedenáctka

30,- Kč

2,0 l Krušovice jedenáctka

120,- Kč

0,5 l Plzeňská dvanáctka

44,- Kč

2,0 l Plzeňská dvanáctka

176,- Kč

Kelímek

4,- Kč

Pet láhev

12,- Kč

Tel. kontakt na objednávky:

+420 739 667 714

Alergeny na vyžádání u obsluhy

Se Standou rozebíráme, jak moc je to tady prádelna na peníze.

Objednali jsme si. Přinesli to velmi rychle a porce jsou jak pro zavalené horníky. Pokud tohle do sebe nasoukám, nebudu muset večeřet a zítřejší snídaně bude také značně redukováná (tak se opravdu stalo).

Měli to chuťově dobré. Ale bylo vidět, že jsme v lidovém podniku, protože bylo na talíři všechno uloženo systémem "jak to vyšlo". Žádné ozdobičky, zeleninky ani listy salátu. Což za mě jen dobře.

Teda, ale je tady pohoda. A hezky se jim tu sedí. A nespěcháme. Na druhou stranu je to do Prahy ještě kousek a máme v plánu ještě tři atrakce.

Odjíždíme. Je šedivo, teplota dobrá, vítr na nás díky zastavbě nemůže. Jedeme k řece a pak stezkama a silničkama podél ní po pravém břehu. Původně jsem chtěl přejet na druhou stranu a z Kralup jet těsně podél vody. Ale je tam terén, a silná terénní vložka, a mně se nějak nechce. Není to lenorou, ale nějak vím, že tam jet nemáme.

Projeli jsme Lobeček a tady už je asfaltová stezka podél řeky. Jede se slušně. Vítr sem do zářezu řeky Vltavy nemůže, a tak tady nijak zvlášť neotravuje. Nevyvíjíme žádnou závratnou rychlost. Nic nás nehoní. Já jsem spokojen.

Dojeli jsme do Chvatěrub. Zastavujeme. Atrakce. Tentokrát jsme se v přípravách dočetli něco o hradu/zámku, dnes ruinám Chvatěruby. Taky to tu pěkně střídalo majitele. Až to tu bylo dobytý a zpusťlo to. Dnes je to soukromé a nějaký zoufalec se to snaží opravovat. No, pojedeme dál.

Dig.

Pro mne byl tento hrad/zámek překvapení. Několikrát jsem jel okolo, ale nikdy jsem ho moc nevnímal, až dnes při zastavení a přečtení informací, jsem zjistil, o co jde.

Sar.

Následující zastávka je asi o tři kilometry dále, a to u přístaviště přivozu do Libčic. Nejen že dále pojedeme Atrakcí – terénní vložkou těsně kolem vody, ale přes řeku je kopec a na něm pamětihodnost. Zbytky hradu Liběhrad. Podle příprav by jej měl založit Břevnovský klášter, podle pověsti někdo úplně jiný. Ostatně posuďte sami:

Pověst o založení hradu

Podle pověsti hrad založila roku 711 sama kněžna Libuše. Na toto místo ji upozornily její služebnice, když zde pořádaly hon. Zdálo se jim to jako libé místo a kněžnu požádaly, aby zde nechala zbudovat hrad. Ten potom dostal jméno Liběhrad. Původně se však jednalo snad jen o jakýsi letohrádek určený k odpočinku při lovu a různým kratochvílím, neboť byl vystavěn pouze ze dřeva vymazaného hlínou. Teprve později na jeho místě vznikla kamenná stavba.

*No, nechci být válečným štváčem, ale co by kněžna Libuše dělala 30 kilometrů od
Výšehradu v nevlídné, a navíc neprostupné krajině. Nechme to jiným. Dig.*

**Já si myslím, že se obyvatelé Libčic v minulých dobách
rozhodli, že si trochu pohrají s historií a udělají své bydliště
atraktivnějším, a proto vytvořili tuto pověst. Inu, každá obec chce mít
nějakou historickou zajímavost. Sar.**

My se vydáváme do Atrakce.

Atrakce. Takhle kdysi dávno tento divoký a neudržovaný úsek cesty pojmenoval Miky. Podle něj byla na silnicích a cestách nuda. Pravda, dříve to tu nevypadalo takhle. Bývaly tu popadné stromy, sesutá hlína a podobné lahůdky. To celé při šíři asi tak metr a kousek, přičemž jedna strana skála nebo prudký zalesněný svah nahoru, druhá strana asi tak dva metry nic kolmo dolů a tam voda a šutry. A bývalo velmi dobrodružné tuto cestu používat. Až v roce 2002 po povodních, kdy to tu dostalo zabrat, proběhly opravy navigace a částečné odlesnění břehů, a nyní je to tu úplně průjezdné. Avšak vždy se na Atrakci těším.

Kilometr a půl je za námi, vše proběhlo hladce a jsme v Řeži. Opouštíme řeku a pár kilometrů jedeme po silnici. Já zatím necítím únavu a jede se mi báječně. Standa je pořád někde kolem mě, Jirka je kousek za náma. Sjeli jsme zase k řece a jedeme posledním terénem. Není dlouhý a ni náročný a jede se dobře.

A jsme v Klecanech. Mám chuť se zastavit na jedno ve stánku. Jenomže tady nechápou, že jim vezu peníze a mají zavřeno. Škoda. Byla by to taková pěkná tečka za tím dnešním výjezdem.

Než jsme se rozkoukali, projíždíme kolem ZOO.

Jirka poněkud zaostává. Zpomalili jsme. Doufám, že ho naše jízda neodrovnala. A už jsme u plavebního kanálu v Tróji a najiždíme na Trójský most. A za ním, loučení. Pánové jedou na metro, já pokračuju po svých domů.

V Holešovicích je spousta uzavírek a Mapy.cz o nich vědí. A tak navigace protestuje a velmi hlasitě se domáhá návratu na trasu, kterou vymyslela, když se vydávám jednosměrkama proti, uzavřenými, rozkopanými ulicemi po chodníku a podobně. Už ji mám plné zuby a vypínám ji. Musím Dukelských hrdinů, pak Nábřeží kpt. Jaroše, Hlávkův most, sjet na Florenc, k Masaryčce, k Bulharovi, do Italské, přes Vinohradskou na Náměstí Míru, pak do Americké, a Peruckou dolů. A zbývá projet cíp parku a jsem doma. Pravda, Italská nahoru už nebyla tak idylická, ale dal jsem ji. Jsem příjemně překvapen.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu	
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	(°C)	
Praha	32	50	50	14,1	5	- 13

Epilog:

Sice jsem tuto trasu znal z roku 2022, ale užil jsme si to. Těším se na další cykloaktivity. Sar.

Za mě dobrý. I přes protivítr a zastávku na výměnu duše a některé nefunkční prvky ve výzbroji. Za ty si můžu sám. Stačilo se víc věnovat kontrole před výjezdem.

Jeli jsme nenáročnou trasu, navštívili pár atrakcí, popovídali jsme si, pobavili se, přejezdli se, a vůbec bylo dobře. Jenom doufám, že se to líbilo i Jirkovi a nestrhli jsme ho.

Tak zase příště.

Dig.

Celková technická data:

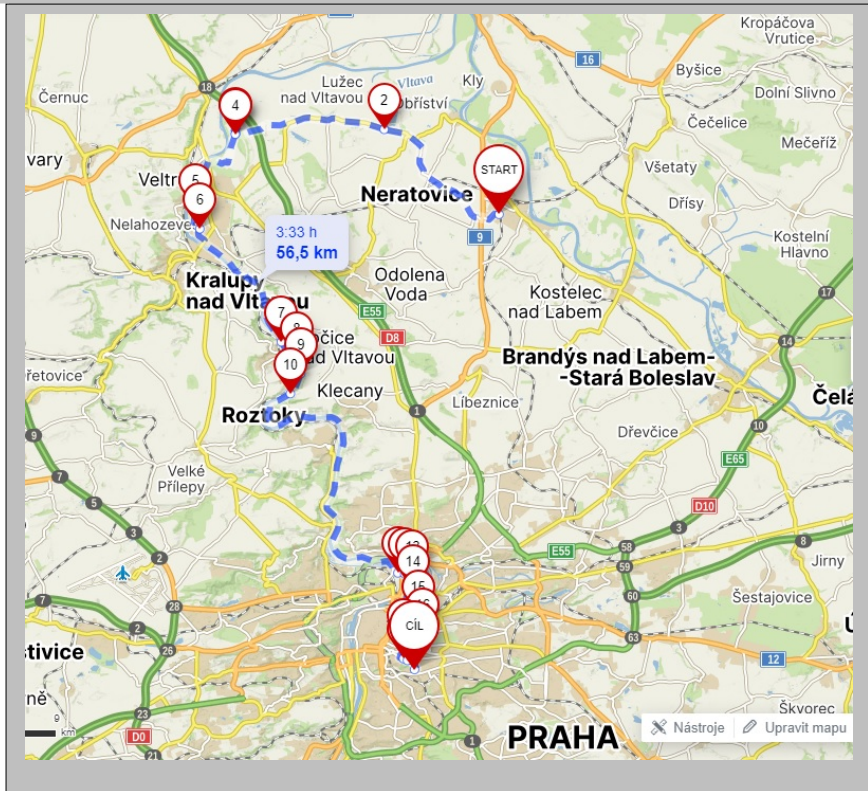
Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž
Příště

tři v předsezóně...: Dig, Jirka, Standa

50 km

Vsunutá

Trasa výpravy

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Dig (Dig), Lenka (LeK), Irena (Irc), Jana (Jah), Standa (Sar), Jirka (Jis).

Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour_{club} 2024
Dig & Sar
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz